

A HITET ÉS REMÉNYT FENNTARTÓ, ERŐT ADÓ EGYHÁZ

NÉGY ÉVTIZED A TISZAKÁLMÁNFALVI/BUDISZAVAI KATOLIKUS HÍVEK ÉS EGYHÁZKÖZSÉG SZOLGÁLATÁBAN

Említettük, hogy Gulyás Károly lelkész 1921. április 15-én vette át a tiszakálmánfalvi hívek lelki életének gondozását. Kezdetben neki sem volt felhőtlen a viszonya a hívek egy részével, de lassan, kitartó munkával rendet teremtett. Első lépései közé tartozott, hogy a Körben működő vendéglő és tekepálya működését vasárnap délelőttönként, a nagymise ideje alatt betiltotta. Apróságnak tűnik a dolog, de azok, akik évekig vasárnap délelőttönként kugliztak, úgy érezték, hogy az új papnak nincs igaza, de lassan lecsillapodtak a kedélyek. Még a kalocsai érsekiséghez tartozott a tiszakálmánfalvi plébánia, amikor a plébános alapos felmérést végzett az egyházközség állapotáról és tagjainak számáról. Eszerint 1922-ben – az előző időkhöz képest – 1048-ra csökkent a római katolikus hívek száma. Az ágotai evangélikus (német) hívek száma 969-re emelkedett, a reformátusoké 133, a nazarénusok és a görögkeleti hívőké pedig 35. Eszerint a falunak 2185 lakosa volt.¹⁰⁵

Arról már szó volt, hogy 1926-ban két új harangot vásárolt, és 1935-ben kezdeményezte a templom belsejének ornamentális kifestését. Hívei vallási életének erősítésén és gondozásán kívül a templom és a Kör szebbé, otthonosabbá tétele volt a fő célja ezekben az években. Támogatta az újraindult magyar művelődési élet megszervezését a Körben.

A templombúcsú napján, 1941. október 10-én felszentelte az első világháborúban hősi halált halt tiszakálmánfalviaknak épített emlékművet. Nem lehet feledni helytállását, amikor 1944 októberében a helybeli magyarok a menni vagy maradni sorskérdését tették fel neki. Vasárnapi prédikációjában mindenkit arra kért, aki nem bűnös, aki nem vétett semmit, maradjon szülőföldjén. Nevéhez fűződik továbbá a villanyáram bevezetése a templomba és a paplakba 1956-ban és 1957-ben, amelyet a hívek önkéntes adományai tettek lehetővé.

A gyönyörű fényárban úszó templomban 1957. július 1-jén nem mindennapi esemény zajlott le. A plébános Svraga Ferenc újvidéki apátesperes, Vukovics István újvidéki, Tóth József az újvidéki-telepi, Sándor János ókéri, Vondra Gyula

¹⁰⁵ *A budiszavai római katolikus plébánia irattára*, Gulyás Károly 1926-ban készült feljegyzései.

temerini, Vuintus Fábián titeli, Klinler Péter futaki és Beslity Pál szabadkai papok közreműködésével tartotta meg emlékezetes aranymiséjét. Ilyet rajta kívül egyetlen lelkész sem tartott Tiszakálmánfalván. Az ötvenből negyvenet ebben a faluban szolgált.

Gulyás Károly meghatódva mondott köszönetet Vukovics István hozzá intézett válogatott szavaiért. A hívek elérzékenyülve hallgatták idős papjukat, akivel együtt élték át a jót és a rosszat. A következő években egészségi állapota megromlott, és voltak esetek, amikor a misét nem tudta befejezni. A megalkuvást nem ismerő, igazságszerető, néha a gyarló ember modorát is felvevő plébános 1961. június 1-jén nyugdíjba vonult, 1963. június 12-én pedig meghalt. Mély részvételt hatalmas tömeg, a falu apraja és nagyja, katolikusok, reformátusok és pravoszlávok, magyarok és szerbek kísérték utolsó útjára, a helyi római katolikus temetőbe. Nagy elődje, Milla Imre Károly sírja közelében lett eltemetve. Takarékos ember és méltóságteljes pap volt. Kissé meggörnyedt tartása, kimért léptei tiszteletet parancsoltak. Arcvonásai nagy tudásról és magas intelligenciáról árulkodtak. Sokan hideg, tartózkodó embernek tartották, de amikor mosolygott, komoly arcvonásai megnyihültek, az emberek iránti mély szeretetről vallottak.

Magyar anyanyelvén kívül beszélt a német, a latin, a görög és a szerb nyelvet. Szerette a történelmet, a gyerekek hittanóráinak tartalmába „becsempészte” a magyar történelem fontos eseményeit és dátumait. Sikeresen gazdálkodott a hitközség 20 hold földjén. A szegényeket ingyen temette el, segítette a papnövendékek iskoláztatását és a falu árváit.¹⁰⁶

A KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TOVÁBBI MŰKÖDÉSE

Gulyás Károlyt betegségének ideje alatt – 1961. június 1-jétől 1962. szeptember 1-jéig – Blaško Dekanj titeli plébános helyettesítette. A valamivel több mint egy év alatt újrafestette a templomtornyot. Ehmann Imre 1962. augusztus 17-e és 1963. augusztus 22-e között teljesített szolgálatot a budiszavai plébánián. György János 1963. augusztus 22-től 1967. augusztus 2-áig volt a budiszavai hívek lelki gondozója. Ezekben az években a plébánia épületében a plébános belső átalakításokat végzett.

A hívek gondozását 1967. augusztus 22-e és 1972 között Teleki Béla végezte. Utána, 1972-ben Varga Dezső lett a kinevezett lelképásztor 1976 márciusának végéig. Szolgálati ideje alatt átalakította a templom szentélyét a II. Vatikáni Zsinat szellemében. A szertartások végzésére új oltár épült, amelyet Moldvai Károly és Mándity József helybeli kőfaragómester készített. Szép munkát végeztek. Talán kissé sietve, Varga plébános lebontotta a szép kivitelezésű, fából készült, faragott szószéket, amelyet a legtöbb templomban megőriztek. Az egyházközség ek-

¹⁰⁶ A Gulyás Károlyról szóló rész személyes benyomások és ismeretség alapján íródott 1955 és 1959 között. A falu újságárusának szerepében naponta vittem neki a *Magyar Szót*. (G. L.)

kor újíttotta fel a templom körüli kerítést. Rövid ideig Dobó Tibor végezte a papi teendőket, 1976 márciusától 1977. március 31-ig. Bunford Vilmos 1977. április 1-je és 1987 márciusa között a falu római katolikus plébánosa. Nagy lendülettel látott neki a fölöttébb szükséges felújítási munkálatokhoz. A pasztorális tanács tagjaiban jó munkatársakra lelt, és élvezte a hívek erkölcsi és anyagi támogatását. Már 1977 őszén önkéntes munkával megtörtént a Kör belső festése. Ugyanezen év szeptemberében az egyházközség autót vásárolt számára a pasztorális munka megkönnyítése érdekében, valamint a budiszavai plébániához tartozó kátyi és kaboli fiókegyházakkal történő könnyebb kapcsolattartás céljából. A következő évben – április 7-én és 8-án – a hívek kétnapi önkéntes munkával a templomtetőn lecserélték a megkopott hódfarkú cserepeket nagy méretű piros cserepekre. Még ebben az évben a paplak tetőzetén szintén lecserélték a régi cserepeket. 1979 nyarán a templomtorony felújítására került sor: megerősítették, újradesztkázták, új pléhlemezekkel befödtek, és kicserélték a régi toronykeresztet. A torony körül az állást Bálint István palicsi mester állította fel, az ácsmunkát pedig Pápista Sándor, Bohocki Mihály, Ostoja Orlic és Ranko Savić helybeli ácsmester végezte. A megújított tornyot Nagy Antal, Bíró János és Kalapáti György helybeli szobafestő festette az eredeti piros színre. A munkálatok fő ellenőre Balázs László szintén helybeli kőművesmester volt. Egy kis pihenő után, 1981 nyarán Horváth Lajos becsei és Oláh Dániel moholi templomfestő a templom belsejét festette újra. Pető István és Fuzskó István 1980 januárjában felújította a toronyórát. A nyár folyamán Balázs László vállalkozó megjavította és átrázta a Kör épületének tetőszerkezetét, majd 1981 tavaszán önkéntes munkával felépült a Kör nyári kerthelyisége 15 m hosszúságban. Ebben az évben a templom és a parókia épülete föld alatti villanyvezetékre lett kapcsolva, megtörtént a paplak külső festése és belhelyiségei egy részének a festése. Az ősz folyamán id. Bakos István és családja ajándékképpen, önkéntes munkával villamosította a harangozást.

Mindezek a munkálatok széles körű gyűjtési akciók eredményeként lettek elvégezve, és annak köszönve, hogy a hívek, a pasztorális tanáccsal az élen, derekasan kivették részüket az önkéntes munkában.

Ezen felújítási munkálatok elvégzésével az egyházközség készen állt a templom felépítése 75. évfordulójának megünneplésére, amelyre 1983 októberében a templombúcsú keretében került sor. A 75. évfordulóra emléktárgyakat készítettek: festett falitányért a templom ábrázolásával és a templom színes képét. Mindkét emléktárgy messzi országokba is eljutott, amelyekben az elszármazott, kivándorolt tiszakálmánfalviak új hazára találtak. Az otthon és a szülőföld azonban sokszor elválik egymástól. Bunford Vilmos tisztelendő atya 11 év szolgálat után, 1987 márciusában megelégedéssel távozható új szolgálati kinevezése helyére, Kupuszinára (Bácskertes) olyan lelkészként, aki mindent megtett, amit lehetett. A budi-szavaiak emlékezetükben őrzik.

A fiatal Pásztor Árpád atya 1987-ben kapott kinevezést a budiszavai plébániára, és 1996 októberéig végezte a lelkészi teendőket. Bunford Vilmos tisztelendő mintha csak felkészítette volna a templom épületét és az egyházi létesítményeket a bekövetkező háborús évtizedre, így Pásztor Árpád lelkész rendezett körülmények

közé érkezett a faluba. Nem kellett neki nagy vállalkozásokba kezdeni, és erre azokban az években, amikor egy német márka másfél millió dinárt ért, nem is volt lehetőség. Fő feladatát teljesítette: egybetartotta a katolikus közösséget, magyar művelődési egyesület hiányában tevékenyen részt vett nemcsak egyházi rendezvények, hanem ifjúsági összejövetelek szervezésében is. Munkálkodott a nemzeti és vallási türelmetlenség enyhítésén, a helyi közösség és a szerb politikai pártok időnkénti megalapozatlan bírálatait párbeszéddel igyekezett enyhíteni, elhárítani. Ami nehéz időkben mindig bekövetkezik, az éppen Pásztor Árpád szolgálati ideje alatt történt meg. A magyar katolikus közösség tagjai az egyházban, a hitben kerestek menedéket és megnyugvást a zürzavaros, veszélyekkel teli években. Megnőtt a templombjárók száma, egyre több fiatal látogatta a hittanórákat, növekedett a bér-málkozók száma (KÁNTOR 1996). A magyarság jövőjével kapcsolatban rámutatott arra a kedvezőtlen jelenségre, hogy sok az agglegény a hívők körében. Utolsó itteni szentmiséjét 1996 októberének második vasárnapján, a templombúcsú napján tartotta. Következő lelkeszi megbízatása Telecskára, Bácsgyulafalvára szólt.

Erhard Róbert atya 1996 októberében vette át a plébánia vezetését. Közvetlenségével, szókincsével, szentbeszédeivel gyorsan elnyerte a hívek bizalmát és támogatását. Még mindig háborús évek voltak, az emberek szükségét érezték a lelki támogatásnak. Istenbe vetett hittel tartott tartalmas prédikációival élesztgette a csüggedő hívekben, az elmenő fiatalok szüleiben a reményt, hogy a helyzet változni fog. A szerb–magyar viszonyok javulásához azzal járult hozzá, hogy pravoszláv paptestvérével együttműködött, és kölcsönösen részt vettek a két keresztény egyház ünnepi miséin, például a templombúcsú napján.

Az 1998. október 8-án és második vasárnapján tartott templombúcsú napján, a lehangoló általános helyzet ellenére, ünnepi hangulat honolt a faluban. Erhard Róbert támogatásával Milánovits Tibor, a többször emlegetett „tanító bácsi” vallási témájú kiállítást szervezett, amelyen láthatóak voltak a régi miseruhák, szentképek, feszületek, rózsafüzérek és más kegytárgyak. A kiállítást Sztrikovits János bácsi főesperes, az újvidéki Mária Neve templom – vagy ahogy mindannyian nevezzük, a Nagytemplom – plébánosa nyitotta meg. A vasárnapi ünnepi szentmisét Szungyi László esperes, temerini plébános celebrálta. Ihletett szentbeszéde a hit, a hinni kell erősítését szolgálta, amely nélkül az ember élete üressé, sivárrá válik. A templombúcsú napján a *Magyar Szó* nagy terjedelmű írást közölt a 90 éves templom történetéről (GALAMBOS 1998).

Erhard Róbert plébános a továbbiakban a tiszakálmánfalvi, a kátyi és a kaboli katolikus közösség lelki gondozását végezte, hitének erősítésén fáradozott. A gyerekek örömmel jártak hittanóráira, ragaszkodtak hozzá, a plébános úr gitárkíséréssel együtt énekelték az újszerű hangszerelésben megszólaló egyházi énekeket. Időről időre a szentmiséken is kezébe vette a gitárt, önmagát kísérte, hozzáértéssel, élvezettel, kifinomult hangon énekelt, amelyet a hívek kezdetben csodálkozva vettek tudomásul, utána pedig elvárták, hogy máskor is legyen ilyen színfoltja egy-egy nagymisének vagy más alkalomnak.

A PLÉBÁNIA MŰKÖDÉSE 2001-TŐL

A 2000. évi októberi változások a tiszakálmánfalvi plébánia működésének felteteleit nagyrészt megváltoztatták. Az állam viszonyulása megváltozott az egyház, igaz, elsősorban a pravoszláv egyház iránt. Róbert atya kötelezettségei még nagyobbak lettek, mint addig voltak.

Az újonnan bevezetett iskolai hittanórák mellett nagyobb szerep várt rá a falu magyar közéletében. A VMSZ és a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület megalakulásával és közreműködésével sikeres együttműködés valósult meg az egyházközség és a tartományi, újvidéki hatalmi szervek, a vajdasági és a magyarországi alapítványok között. Már 2001 tavaszán Bunyik Zoltánnal, az akkori tartományi oktatási és művelődési titkárral együtt kezdeményeztük a Kör felújítását az Esély a Stabilitásra szegedi székhelyű magyarországi alapítványnál, amely európai uniós pénzekkel segítette a délkelet-európai országok felzárkóztatását a fejlettebb országok felé. Róbert atya örömmel támogatta, hogy az egyházközség pályázzon a Kör felújítására. Megírtam a pályázat szövegét, Tóth László nyugalmazott újságíró lefordította a magyar szöveget angolra, Bunyik Zoltán pedig sikeresen lobbizott Szegeden, így az egyházközség 13 000 német márka támogatást nyert. A Kör felújítására példaértékű magyar összefogás jött létre a faluban: a pasztorális tanács- tag, művelődési egyesületbeli, VMSZ-es vagy VMDP-s közötti különbség eltűnt. Önkéntes munkaakció indult, amelyben a Kismiska András vezette adatok szerint mintegy 100 helybeli vett részt, jó néhányan 30-40-szer. Kismiska András, Nagy József, Moldvai Károly, Milánovits Tibor és Bollók József volt a munkálatok fő szervezője és hordozója, de sokan mások szintén jelentősen hozzájárultak a munka sikeréhez. A lelkes munka hevében több munkát akartak elvégezni, mint amennyire a támogatásból futotta. Ezért néhányan egy-egy ablak vagy ajtó árával növelték a rendelkezésre álló pénzeszközöket (Erhard Róbert, Nagy József, Moldvai Károly, Molnár Lajos). A Németországban dolgozó Újhelyi-Gyeveki Ilona adományokat gyűjtött az elszármazott budiszavaiaktól, hogy olyan munkálatokat is befejezzenek, amelyeket nem terveztek. Így sem volt elég a pénz, habár jó néhányan ingyen munkával járultak hozzá a Kör felújításához. Pápista István asztalos lambériával befödte a tetőteret, Gombár Róbert a villanyhálózat felújítását végezte, a Kör belső festését Berényi András, Kovács József és Kószó József végezte el. Márton Lajos a belső malterozást szervezte meg. Moldvai Károly szervezésében okleveles építészmérnökök számításai és tervrajza alapján lett megoldva a tetőtér mostani elrendezése, amellyel a régi alacsony nagyterem szebb és tágasabb lett. Moldvai Károly ajándékozta és szerelte föl a belső ablakredőnyöket. Müller Mihály 2000 liter naftát adományozott, amelyet a hitközség értékesített. Még nagyon sok ember különféle módon járult hozzá a Kör felújításához, az önkéntes munkaórákról és résztvevőiről Kismiska András naponta külön névlistát vezetett. Említésre méltó a tiszakálmánfalvi asszonyok figyelme a Kört felújító önkéntes munkások iránt, talán a legtöbbet a Bollók Teréz által sütött lepényeket, pogácsákat emlegetik. Baba Katalin, az újvidéki vasútforgalmi vállalat dolgozója a cégénél leírt, de jó állapotban levő vagy egy kis javításra szoruló körülbelül 50 széket biztosított a

Körnek. A Kör beltere egészen más kinézetet kapott, a mennyezet jóval magasabbra került, mosdók és illemhelyek épültek, megtörtént a gáz bevezetése, a villanyhálózat felújítása, a régi padlózat csempeburkolattal való felcserélése. Munka közben megérkezett Újvidék város pénzügyi támogatása, amelyet Aleksandar Novicki, a falu tanácsnoka, képviselője biztosított. Ez jelentős segítség volt a Kör felújításában. A templombúcsú napjára Erhard Róbert plébános felszentelte a megújult Kört, amelynek külső oldalát, bejáratát nem sikerült rendbe tenni a rendelkezésre álló anyagi keretből. Ezt egy évvel később Horvát Lajos újvidéki vállalkozó, a falu szülötte a saját költségén pótolta.

A következő évben, 2009-ben tartományi pénzügyi támogatással az egyház telkén felépült a Tájház, majd a rendes tevékenység mellett új feladatok vártak a plébániára, az élén álló plébánosra és a pasztorális tanácsra. Közeledett a templom 100 éves és az önálló tiszakálmánfalvi lelkészállomás létrehozásának 120 éves jubileuma, így illett felújítani az 1891-ben épült parókia épületét. Erhard Róbert plébánosnak jutott az a nem mindennapi feladat, hogy megszervezze a templom felépítésének 100 éves jubileumát.

A parókia felújítási munkálatai Nagy József, a pasztorális tanács állandóan szorgoskodó világi elnöke, Góbi József helyi építésztechnikus és Bátor Ferenc helyi vállalkozó tervei és számításai alapján a Tartományi Nagyberuházási Alap anyagi támogatásával, valamint Kern Imre igazgatóhelyettes segítségével, továbbá a hívek önkéntes adományából és részben munkájával történtek meg. A mesterek felújították a tetőszerkezetet, az épület homlokzatát, új ablakok és bejáratú ajtó került a parókia épületére. Kezdeményezésekre a jubileumi ünnepekre tartományi pénzekből, valamint a VMSZ és Jeges Zoltán tartományi oktatási titkár támogatásával, Róbert atyával és Nagy Józseffel, az egyházközség képviselő-testületének elnökével való jó együttműködés keretében sikerült felújítani a templom 100 éves orgonáját. Az újvidéki származású, most Pécsen élő Mándity György orgonamester végezte el a felújítást, és az ismert pécsi Angster-orgonának – szakszerű munkával – visszaadta a régi hangokat.

A Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Árvácska elnevezésű kézimunka-szakosztályának szorgalmas asszonyai a 100 éves évfordulóra ünnepi oltári terítőket hímezték, így járulva hozzá az ünnepség színvonalának emeléséhez.

A MAGYAROK NAGYASSZONYA TEMPLOM 100 ÉVES FENNÁLLÁSÁNAK MEGÜNNEPLÉSE

Erhard Róbert plébános legközelebbi munkatársaival négynapos ünnepi műsort szervezett: a hétköznapokból ünnepnapok lettek, ami a legtöbb magyar házból érződött Tiszakálmánfalván. Az ünnepségsorozat 2008. október 9-e és 12-e között zajlott le.

Az első napon, csütörtökön Bogdán József akkor törökkanizsai plébános, papköltő misézett, az utána sorra kerülő költői esten pedig Erhard Róbert beszélgetett vele. Bogdán József verseit a Petőfi Művelődési Egyesület irodalmi szakosztá-

lyának tagjai szavalták a híveknek, olyan költeményeit, amelyek sorskérdéseinket taglalják.¹⁰⁷

Másnap Verebélyi Árpád gombosi plébános volt a vendég pap. Szentségimádást tartott a közösség elhunyt és élő tagjaiért, majd a szentmise következett. A misét az újvidéki ferences templom eddig már sok elismerésben részesült, Kapisztrán ferences ifjúsági kórus hangversenye követte Beszédes Margit vezényletével.

A központi ünnepi misét dr. Pénzes János szabadkai megyés püspök celebrálta vasárnap, 2008. október 12-én. A hívek számára nagy megtiszteltetést jelentett a püspök jelenléte és a hívekhez intézett szavai.

Szentbeszédében kiemelte a jubileum jelentőségét, és felhívta a figyelmet, hogy nemcsak nagy ünnepekkor kell jobban egymás felé fordulni, hanem jó volna ezt a szeretetet az év minden napjára is beosztani. Áldást kért minden jóakarátú emberre, aki felismerte a hit erejét és Jézus Krisztus törvényeit követve reménykedik az örök életben (JUHÁSZ 2008: 10).

Erhard Róbert plébános, házigazda mélyen átélve, átérezve a 100 éves ünnepet és a templombúcsút, a szombati szentmisén, október 9-én kiemelte az isteni gondviselés, segítőkészség tapasztalatát, hiszen sok olyan mozzanat van nemcsak a lelkipásztor, hanem a közösség életében is, amikor semmit sem sejtve, Isten ereje mégis megoldja a problémákat. „Nemcsak a 100 év, amit őseink alapoztak meg, hanem minden egyes pillanatunk Isten gondviselésével és szeretetével van átszöve, kívánom, hogy az elkövetkező 100 évben is megmaradjon ez a kapcsolat a hívők és Istenünk között” – mondta Erhard Róbert plébános (JUHÁSZ 2008: 10).

Az évforduló ünnepélyességét négynapos vallási kiállítás emelte, amelyet Milánovits Tibor nyugalmazott tanár, iskolaigazgató szervezett és rendezett meg. Juhász Andrea erről így ír:

„A kiállítás célja az volt, hogy múltunk 100 éves hatását, emlékeit, mozgatóit a mai nemzedék számára ismertté tegye, emlékeket ébresszen, örömet szerezzen az idősebb korosztálynak, bizonyítékot szolgáltatson létünkéről, mindennapjainkról azoknak, akik még nem tapasztaltak hasonlót. A kívülálló, az idelátogató számára a megőrzött tárgyi és írásos emlékek segítettek rávilágítani elődeink vallásos, hitbeli társadalmi munkájára, magatartására. A számos fotó mellett szentképeket, százéves rózsafüzéreket, feszületeket, faragott keresztek és tárgyakat szemlélhettek meg a kiállítás látogatói. Ezeket az első telepések hozták magukkal és őrizték kegyelettel, hogy az utánuk következő nemzedékek érezzék, hogy mindig voltak, vannak és lesznek olyan emberek, akik törődnek a közösség gondjaival és fáradoznak a fennmaradásért, illetve a megmaradásért” (JUHÁSZ 2008: 10).

A kiállítást megtekintette dr. Pénzes János megyés püspök, számos vendég és szinte minden tiszakálmánfalvi hívő, de mások is.

¹⁰⁷ A könyv végén Bogdán József költeménye olvasható *Ima az elmenőkért* címmel.

Az elmúlt időszakban minden egyházi és vallási tevékenység kiteljesedéséhez jelentősen hozzájárultak a kántortanítók, a kántorok, a hitközségi képviselő-testületek, a pasztorális tanács mindenkori tagjai, világi elnökei és legnagyobb mértékben a hívek, akiknek részvétele, támogatása nélkül az említettek sem végezhetek volna eredményes munkát.

Masa Péter volt az utolsó kántortanító, 1944-től a tanítók állami alkalmazottak lettek. Utána Somosi István a kántor 1955-ig, majd negyvenhárom éven keresztül Szabó Tamás, aki az orgonán játszani Masa Pétertől tanult, és egy kántortanfolyamon gyarapította tudását. Idős korában, 1998. április 30-án ült utoljára az orgona mellett. Ekkor Moldvai Károly vette át a kántori hivatást, amelyet most is sikeresen végez. Külföldi távolléte miatt rövid ideig Kiss Gyula helyettesítette.

Gulyás Károly lelkeszi tevékenysége idején sokáig Nagy Mátyás a hitközség, illetve a pasztorális tanács világi elnöke. Külön említésre méltó Ország Sándor, aki 40 évig volt tagja, ebből Nagy Mátyás után 20 évig világi elnöke a pasztorális tanácsnak. Ebben a szerepkörben kimért és megfontolt természetű emberként a különböző nézetek ellenére is mindig megtalálta a közös megegyezés felé vezető megoldást. Betegen, idős korában, otthonában látogatta meg msgr. Péntes János szabadkai megyés püspök. Megáldotta és személyesen mondott neki köszönetet az egyház, a hit, az egyházközség, a templom, a magyar katolikus közösség érdekében végzett áldásos tevékenységéért. Ország Sándor 1997-ben hunyt el. Méltó utódja lett Drobnyik János, majd Nagy József, aki 1996-ban lett a hitközség, illetve a pasztorális tanács világi elnöke. A plébános legközelebbi világi munkatársaként rendkívül sok időt áldozott e megtisztelő tisztség betöltésére. Nagy felújítási munkálatok történtek ebben az időszakban, amelyeknek Nagy József részese, egyik vezetője és szervezője (a Kör, a parókia, az orgona felújítása, munkálatok a sekrestyében). A templom felépítésének 90. és 100. évfordulója, az előkészületekben való részvétel nem kis időt és erőbefektetést igényelt tőle. Mint a falu életében szintén tevékeny résztvevő felismerte, hogy 2000-től változott az állami szervek viszonyulása a vallásfelekezetekhez, és igyekezett anyagi támogatást szerezni az egyházi felújítási munkálatokra.

Erhard Róbert lelkész 17 évi tiszakálmánfalvi, kátyi és kaboli szolgálat után 2013 augusztusától az újvidéki Mária Neve templom plébánosa lett. Egyben esperesi kinevezést kapott. Tiszakálmánfalvi hívei nehéz szívvel búcsúztak tőle, a rendkívül gazdag szókinccsel rendelkező, tartalmas szentbeszédeket tartó Róbert atyától. Közvetlensége, mosolygós arca, az időről időre gitárt kézbe vevő, a templomi énekeket kifinomult zenei érzékkel és hangon előadó lelkész sokáig megmarad a tiszakálmánfalvi hívek emlékezetében.

Gulyás Károly plébános után Erhard Róbert lelkész szolgálta legtovább a falu katolikus magyarságát. Utóda Zórád Ferenc lelkész lett.

A PASZTORÁLIS TANÁCS TAGJAI AZ ELMÚLT ÉVTIZEDEKBEN

Az elmúlt évtizedekben nagyon sok helyi katolikus ember szívvel-lélekkel, hitel és önfeláldozóan támogatta az egyházat. Isten háza, a templom épülete soha sem volt elhanyagolva. A pasztorális tanács tagjaiként valamennyien odaadóan végezték feladatukat: id. Pető Mihály, Szabó Tamás, Róka István, Balázs Pál, Nagy István, Nagy András, id. Szekeres József, Csizmár Károly, ifj. Nagy István, Gulyás János, Kismiska József, Molnár Sándor, Kiss Mihály, id. Nagy József, Csikós János, Grisza Károly, Gombár József, Kalmár István, Bollók József, Zsúnyi József, Zsúnyi Sándor, Pápista Sándor, Takács Mihály, Brasnyó József, Balázs László, Dulka Dénes, Kismiska Pál, Fehér András, Nagy Antal, Tóth Imre, Sörös András, Drobnik János, Bollók Teréz, Kelemen Margit, Kelemen Gábor, Brasnyó István, Ország Sándor, Nagy Mátyás, Nagy József, Kismiska András, Tóth József, Horváth Sándor, Borbás Sándor, Vajda Károly, Balla Zoltán, Fehér József, Tamás Péter és még sokan mások.

Tiszakálmánfalván mindig voltak, vannak és lesznek odaadó és tetterre kész, valásfelekezetükhöz ragaszkodó hívek, akik a vallás gyakorlásán kívül bekapcsolódnak az egyházközség munkájába, akik vállalják a közösség gondjaival való törődést – jó néhányan évtizedekig.

Az új oltárt Zvekanović Mátyás – Matija szabadkai püspök szentelte föl 1972-ben

Gulyás Károly plébános az elsőáldozókkal 1957-ben. A képen: Földezsdi Ilonka, Grisza Teréz, Bézi Ilona, Mándity Erzsébet, Ábrahám Irén, Tót Teréz, Balázs Margit, Kiss Margit, Derkovics Erzsébet, Zsúnyi Teréz, Sára Magdolna, Szilák Margit, Kismiska Pál, Borbás Géza, Bíró János és Cimbal Géza

György János plébános (1967)

Bunford Vilmos plébános (1982)

*Szabó Tamás kántor, tűzoltóparancsnok,
kisbíró, a színdarabok rendezője*

Ország Sándor